

ข้าราชการไม่ขออนุญาตออกนอกสถานที่ มีความผิดทางวินัย

แม้ว่าข้าราชการจะมีสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูดการเขียนการพิมพ์การโฆษณาและการสื่อความหมายหรือวิธีอื่นเช่นเดียวกับประชาชนทั่วไปตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองและก็ตาม แต่เนื่องด้วยข้าราชการจะต้องประพฤติปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยของทางราชการ

ดังนั้นการที่ข้าราชการได้ลงชื่อมาปฏิบัติราชการและได้เดินทางไปยื่นหนังสือคัดค้านนโยบายของรัฐบาล จะถือเป็นการแสดงความคิดเห็นตามสิทธิรัฐธรรมนูญรับรองไว้ และถือเป็นการปฏิบัติราชการหรือไม่ ดังเช่นคดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังฉบับนี้ เป็นกรณีของพนักงานเทศบาลผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อมาปฏิบัติราชการในสมุดบัญชีลงเวลาประมาณ 7 นาฬิกา

จากนั้นได้เดินทางไปยื่นหนังสือคัดค้านนโยบายรัฐบาล เกี่ยวกับการคัดค้าน การคัดข้าราชการที่ไม่มีประสิทธิภาพออกจากราชการ 5 เปอร์เซ็นต์ ต่อรองนายกรัฐมนตรีและแจกเอกสารคัดค้านเรื่องดังกล่าวแก่สื่อมวลชนบริเวณหน้าทำเนียบรัฐบาลโดยไม่ได้ขออนุญาต หรืออนุมัติ จากผู้บังคับบัญชา ยื่นใบลาเพื่อออกไปทำธุระส่วนตัว

ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (นายกเทศมนตรี) ได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี 5 เปอร์เซ็นต์เป็นเวลา 3 เดือน หลังจากที่ผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด) มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์แล้วผู้ฟ้องคดีจึงได้นำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

โดยเห็นว่าการเดินทางไปทำเนียบรัฐบาลเป็นการส่งหนังสือราชการอันเป็นการให้ข้อมูลหรือเป็นพยานหรือเป็นการส่งเอกสารหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการซึ่งมติคณะรัฐมนตรีให้ถือว่าการให้ข้อมูลหรือการเป็นพยานหรือการส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าว เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีใช้เวลาไปเพียง 2 ชั่วโมงกว่าและได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติจนเลิกงานเวลา 16.30 น.โดยไม่ปรากฏความเสียหายแก่ราชการแต่อย่างไร

การเดินทางไปยื่นหนังสือคัดค้านนโยบายรัฐบาลของผู้ฟ้องคดีเป็นการให้ข้อมูลหรือเป็นพยานหรือการส่งเอกสารหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการหรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า หนังสือคัดค้านดังกล่าวมีข้อความที่สื่อเสียไม่สุภาพและไม่เหมาะสมและพิจารณาเนื้อหาทั้งหมดแล้วเป็นการแสดงความเห็นส่วนตัวเพื่อคัดค้านนโยบายของรัฐบาล ซึ่งมีใช่การให้ข้อมูลหรือการเป็นพยานหรือการส่งเอกสารหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการที่ข้าราชการผู้ให้ข้อมูลจะได้รับความคุ้มครองตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือที่ นร 0205 /ว31 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2542

การที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปยื่นหนังสือดังกล่าวจึงมิใช่การปฏิบัติหน้าที่ราชการนอกสถานที่แต่เป็นการปฏิบัติภารกิจส่วนตัวนอกสถานที่ซึ่งต้องได้รับอนุมัติหรืออนุญาตจากผู้บังคับบัญชาก่อน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับหัวหน้างานย่อมทราบระเบียบปฏิบัติของทางราชการ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีลงเวลามาปฏิบัติราชการเวลา 7.00 น.

แล้วไปปฏิบัติกิจส่วนตัวโดยไม่ได้รับอนุมัติหรืออนุญาตจากผู้มีอำนาจและกรณีไม่ใช่เรื่องจำเป็นเร่งด่วนที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติเรื่องและผู้ฟ้องคดีคัดค้านในวันนั้นหรือไม่

ผู้ฟ้องคดีจึงควรวางแผนและขออนุมัติหรือขออนุญาตลาต่อผู้บังคับบัญชาให้ถูกต้อง กรณีนี้จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการมติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานห้องเดียวกับผู้ฟ้องคดีและรักษาการหัวหน้างานให้การสอดคล้องกันว่าในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่สำนักงานแต่อย่างใดดังนั้นเมื่อหน้าที่การปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติในสถานที่ราชการต้นสังกัด

การที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปยื่นหนังสือคัดค้านโดยไม่ได้รับอนุมัติหรืออนุญาตจากผู้บังคับบัญชาซึ่งแม้ส่วนราชการ ต้นสังกัดจะไม่ได้ได้รับความเสียหายและเป็นการเดินทางไป 2 ชั่วโมง ตามที่กล่าวอ้างก็ตาม

ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการตามวินัยข้อ 6
วรรคหนึ่งและไม่อุทิสเวลาของตนให้แก่ทางราชการและละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการตามใน
ข้อ 13 วรรคหนึ่งของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเรื่องหลักเกณฑ์และ
เงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัยการให้ออกจากราชการการอุทธรณ์การร้องทุกข์ลง
วันที่ 28 ธันวาคม 2544 การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 2 มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี 5 เปอร์เซ็นต์
เป็นเวลา 3 เดือนจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 152 /
2557

คดีนี้นอกจากจะเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคนที่
ต้องปฏิบัติหน้าที่และ ดำรงตนอยู่ในกรอบวินัยที่กฎหมายหรือระเบียบกำหนดไว้อย่าง
เคร่งครัดและปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความตั้งใจอุทิศสาคะและเอาใจใส่อุทิสเวลาให้แก่
ราชการไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการและไม่เบียดบังเวลาราชการเพื่อประโยชน์ส่วนตัว
แล้วยังเป็นอุทาหรณ์ที่ดีว่าการออกนอกสถานที่ในเวลาราชการโดยพนักงานเพื่อไปทำ
ภารกิจส่วนตัวอาจเป็นเหตุทำให้ข้าราชการผู้นั้นถูกลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงได้ครับ

นายปกครอง

ขอบคุณที่มาจาก : [ศาลปกครอง](#)